

Allah'ın bizi affettiğini nasıl anlarız?

Keziban Hanım: “Tövbe ettiğimizde Allah'ın bizi affettiğini nasıl anlarız?”

1- Bizi tövbe etmeye çağıran bizzat Cenâb-ı Hak'tır. İşte bazı âyetler:

“Hepiniz Allah’a tövbe ediniz ey mü’minler! Tâ ki, kurtuluşa erebilesiniz.” 1

“Bu kitap size gönderildi ki, Rabb’inizden af dileyin. Sonra günahlarınızdan vazgeçmiş olarak O’na dönün. O da sizi takdir edilmiş olan ecelinize kadar güzel bir şekilde yaşatsın. Ve her fazilet sahibine lütuf ve ihsanıyla mükâfâtını versin. Yüz çevirerseniz, muhakkak ki, ben büyük bir günün azabının size gelmesinden korkarım.” 2

“Ey îman edenler! Allah’a tam bir ihlâs ile tövbe edin. Umulur ki Allah günahlarınızı bağışlar. Ve sizi altından ırmaklar akan Cennetlere koyar. O gün Allah'ın Peygamberi ve berâberindeki mü’minleri utandırmayacağı gündür.” 3

“Kim günah işler ve tevbe etmezse, işte onlar zâlimlerin tâ kendisidir.” 4

2- Kur’ân'ın yaşayan müfessiri olan Peygamber Efendimiz (asm) tövbeye çok önem verir, kendisi de günde yüz defa tövbe ederdi. Buyururdu ki:

“Ey insanlar! Allah’a tövbe ediniz ve O’ndan mağfiret isteyiniz. Muhakkak ki ben günde yüz defa tövbe etmekteyim.” 5

“Allah gündüz günahkârları tövbe etsin diye geceleyin elini açar. Gece günahkârı tövbe etsin diye gündüz elini açar. Tâ güneş batıdan doğuncaya kadar bu böyle devam eder.” 6

“Kim, güneş batıdan doğmadan önce tövbe ederse, Allah tövbesini kabul eder.” 7

3- Üstad Bedüzzaman Hazretleri makbul bir tövbenin formülünü şöyle açıklar: “Nefsini ittiham eden, kusurunu görür. Kusurunu itiraf eden, istiğfar eder. İstiğfar

eden, istiâze eder. İstiâze eden, şeytanın şerrinden kurtulur. Kusurunu görmemek o kusurdan daha büyük bir kusurdur. Ve kusurunu itiraf etmemek, büyük bir noksanlıktır. Ve kusurunu görse, o kusur kusurluktan çıkar; itiraf etse, afva müstahak olur.” 8

4- Biz, geçmiş ve gelecek günahları bağışlandığı halde, günde yüz defa tövbe eden bir Peygamberin (asm) ümmetiyiz. Tövbe etmek bizim vazifemiz. Hulus-u kalbimiz ve samimiyetimiz nispetinde tövbemizin kabul edilmesini Rahmet-i İlâhiyeden umarız. Ümit kapısı açıktır ve ümit etmekle emrolunduk. Ümitsizlik bizim dinimizde yoktur.

5- Tövbemizin kabul edildiğini bilmemize gerek yoktur. Esasen hiçbir ibâdetin kabul edildiğini bilmemize imkân da yoktur. Biz Allah rızası için ibâdet yaparız, tövbe yaparız. Cenâb-ı Hak dilerse kabul eder. Takdir kendisinindir.

6- Esasen tövbemizin ve ibâdetlerimizin kabul edildiğini bilmek bizi amelde riyaya ve ucba, yani amelimize güvenmeye götürür. Oysa amele güvenmek tehlikelidir. Amele güvenemeyiz. Biz yalnızca Allah'ın rahmetine, lütfuna ve merhametine güveniriz. Ölünceye kadar tövbe etmek ve tövbemizi bozmadan Allah'a itaat ederek haramlardan uzak durmaya çalışmakla yükümlüyüz. Biz yükümlülüğümüzü Allah'ın yardımıyla yerine getirmeye çalışırız. Allah'ın rahmetini umarız.

6- Tövbe için en mühim adım, niyettir, kararlılıktır, pişmanlıktır, affedilmeyi cidden ummak ve istemektir, Allah'ın rızâsına tâlip olmaktır, bu amaca ulaşmak için harekete geçmektir, yöneliştir, Allah'a müteveccih olmaktır.

7- Çoğu insanın günah için hazır bir çevresi vardır. İnsan tek başına günahlarından ne kadar da pişmanlık duysa, bu çevreyi aşmadıkça pişmanlığını tövbeye ve istiğfara dönüştüremez. Çünkü çevresini inandırmak gibi bir mükellefiyetinin olduğunu zanneder. Oysa böyle bir mükellefiyeti yoktur. Bununla beraber çevresi de adamın gerçekten pişmanlığına inanmadığı gibi; “Sen ha!... İnanmam!...” gibi sözlerle kişi ile tövbesi arasında kocaman bir dağ oluşturabiliyor ve bu engelden kişinin aşabilmesi hemen hemen imkânsız hale gelebiliyor. Bu açıdan, Allah'tan (cc) günahlarının bağışlanmasını, tövbesinin kabûlünü ve mağfiret edilmesini isteyen insan, kendisini günaha sürükleyen böyle bir çevreyi terk etmelidir.

8- Tövbe için bir diğer önemli adım da; tövbeye muvaffak olmuş ve amel-i salihte yoğunlaşmış bir “topluluk” içerisine dâhil olmak; bu toplulukla beraber ibâdet ve itaatte bulunmak ve bu “cemaati” terk etmemek; eski çevreye de aslâ dönmemektir.

9- Bizim, dünyanın kirinden, günahından, ufûnetinden, haramından ve mâlâyânî işlerinden kendimizi çekip alarak; Allah'ın adının anıldığı, tefekkür halinin yaşandığı,

kalp ve aklımızın arındığı derslere “yönelişimiz” Allah katında makbule şâyân bulunuyor. Bu çerçevede, bizi günaha çeken çevreyi bırakıp; bizi ibâdet ve itaate yönlendiren câmia ile birlikteliğimize hız vermek hâlis tevbe için önemli bir adım teşkil etmektedir. Kötü alışkanlıklarımızı bırakma kudretini de yine, bu takva sahibi toplumla birlikteliğimizde bulabiliriz.

Dipnotlar:

- 1- Nûr Sûresi: 31;
- 2- Hûd Sûresi: 3;
- 3- Tahrim Sûresi: 8;
- 4- Hucurat Sûresi: 11;
- 5- Riyâzu’s-Sâlihîn, 14;
- 6- Riyâzu’s-Sâlihîn, 16;
- 7- Riyâzu’s-Sâlihîn, 17;
- 8- Lem’alar, s. 91.